

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El Llibre de Vendes

Es l'actualitat més palpitant i no pot passar sense comentari. Parlem, és clar, de les actualitats nacionals de lliure discussió. Que de les altres n'hi ha moltes, que són més interessants i importants que el llibre de vendes. Però no volem perdre el temps en recollir-les per a donar feina només al senyor del llapis roig. El llibre de vendes que entra en vigor i és obligatori pels comerciants des del primer de juliol, té una lloable finalitat. Es la de posar de manifest la base tributària de la contribució d'indústria i comerç. Ara bé. S'aconseguirà amb aquest instrument de fiscalització l'objecte que en Calvo Sotelo es proposa? Ja hem dit una altra vegada que no. La dificultat de controlar les anotacions del comerciant fa completament estèril aquest medi de descobrir i gravar la riquesa.

Si no fos per aquesta dificultat, per aquesta impossibilitat més ben dit, el llibre seria molt superior a la tarifa. Però deu ésser molt escassa la confiança que el ministre d'Hisenda té en el llibre, quan deixa la tarifa subsistent. La tarifa és injusta. Classifica deficientment les indústries. Carrega tot el pes sobre els petits i deixa escapar els peixos grossos. El llibre hauria de venir a arreglar tot això, i fa tot el contrari. La tarifa seguirà imperant brutalment. Es classificarà als marxants segons els articles que tinguin en els seus prestatges. Si el llibre acusa excés de contribució, no se li farà la deguda rebaixa al "pobre pagano". Si del llibre sembla que no es paga prou—que no resultarà mai—, s'augmentarà en proporció el tribut. Amb això la Hisenda no guanyarà gaire. El comerç es trobarà amb un nou entrebanc per al seu desenrotllament. I quan la inspecció no sigui un model de moralitat, això serà Xauxa.

COSES DEL TEMPS

Horxata, noies! Horxata!

Les raons del xai

Darrera baledreria bèlica d'en Mussolini:
—Val més viure un dia com un lleó, que cent anys com un xai.
I afegeix, reptador, el capità dels camises negres:
—Aquesta frase, que va escriure un pelut anònim la vetlla del Piave, no ha d'ésser oblidada mai pel jovent llatí. Quan considero i veig la solidesa física i moral de les nostres tropes, flor de la nació renovada, estic perfectament convençut que si és necessari, tot el poble italià preferirà viure un dia com un lleó que cent anys com un xai.
El cant de sirena del "Duce" està ben clar. S'ha d'anar contra els turcs, perquè així ho disposa el Júpiter del Capitoli.
El poble italià s'ha de deixar dur a l'escorxadador com un ramat d'ovelles, per a què el seu rabadà pugui fer el valent i presumir de fera "corrúpia".
Això i res més que això vol dir viure un dia com un lleó.
Viure un dia com un lleó és, en realitat, anar al sacrifici com un bé.
No s'ha de viure solament vint-i-quatre hores; s'ha de viure molts anys.
No s'ha d'ésser l'heroi d'un minut, sinó l'heroi de tota la vida.
Treballar i augmentar la pàtria econòmicament, no és fer el xai.
Com tampoc sereu uns lleons pel sol fet de parlar ronc, de cridar i avalotar i llençar bramuls i udols terrorífics.
Això és ésser un primari i, de vegades, un ximple i un poca-solta.
L'home no ha d'ésser ni lleó ni xai, no ha d'ésser bèstia; ha d'ésser home.
Ha de defensar, sí, la seva integritat, la seva dignitat i els seus drets amb un coratge i amb una empena de lleó.
Ha de tenir, però, per la dona, pels petits una dolcesa, una tendresa de xai.
Jesús no va voler ésser anomenat "Leo Dei", sinó "Agnus Dei".
El lleó és el valent de la història natural. El seu lloc és als escuts i a les tavernes. D'ell no es pot aprofitar més que la pell.
El xai, en canvi, no té desferres. Tot ell és utilitat i bondat. L'humil animal és el Fran-

desc d'Assís de la zoologia. Es dona tot, s'ofereix com una hostia a les nostres comunions.

El xai, immolant-se, alimentant amb la seva carn als que l'assassinaren, abrigant amb la seva llana als que l'insulten, no està mancat de bellesa, de noblesa.

Es més gran, sobretot, que els lleons de parada, que només saben mossegar i esgarrapar amb les dents i les ungles d'altri.

ANGEL SAMBLANCAT.

TRANQUIL·LITAT

El cielo està sin nubes
tranquila està la mar.

"La Tempestad".

Els que volen noves ben sensacionals, cada dia es queden amb un pam de nas. Jo bé prou voldria que quelcom hi hagués per fer comentaris d'aquells tan distrets, però els dies passen, els mesos i els anys, i totes les coses segueixen igual, i fins si algú intenta donar un bon cop, d'aquells que per força han de fer soroll, encara no es belluga, ja està penyorat, o bé l'engarjolen, que és pitjor, pel cas. Oh, lluites polítiques del segle dinou, que fóreu pesombre del poble espanyoll! Passà la vostra època i no tornareu, perquè la gent d'ara és d'un altre temps: d'ideals no en gasta, d'illusions tampoc; només vol pessetes, només diversions, que la vida és curta i es té de fruir i el que així no pensa, ja està divertit.

Ço fa que no passi allò que es diu res; ço fa que ara es visqui tan tranquil·lament. Que ve una trompada, cal fer el cor fort; que et burxen l'armilla, no diguis ni un mot; que de cop t'adones que et bull el cervell, creu-me, no t'hi fixis i pren un refresc; que veus com afaïten l'amic o el veí, somriu i remulla't com l'adagi et diu; que compres diaris per a sapiguer les coses que passen... no siguis beneït, a tot arreu regna la tranquil·litat de les basses d'oli, que és, crec, la més gran, i ço que abans era tament un infern, no diré que es torni el que es diu un cel, però no hi ha trifulgues ni sorolls, ni crits, i ja tament sembla que visquem als llims. Els llims! Lloc beatífic, sojorn ideal on sempre reposen els esperits blancs; aquells que al món vénen a matar la son i la vida passen igual que els mussols! Que és una gran cosa la tranquil·litat que ara al país regna, jo no ho nego pas; però sí confesso que és més divertit que hi hagi disputes en tots els sentits.

FLOK

La vida

A l'amic Faustí Herrero, conductor de l'express que xocà a Llansà.

Estic aixafat, atùit, mig mort. I tot prevé d'una forta excitació nerviosa. Com no, si la vida dona això i molt més?

Sembla mentida! Hi han coses que de no veure-les, de no palpar-les, no les creuríem.

Les novel·les, ja ens en parlen, ja, d'aquests casos, emperò nosaltres les llegim, pensant que això no passa d'ésser una fantasia més de l'autor. Personatges i fets, tot imaginari.

I no. Mai com ara he sentit la fredor i la crueltat de la vida.

Per què té d'ésser així? No n'hi ha prou que un home estigui subjecte a patir malalties o desgràcies pròpies i de família, que la vida encara ens en ha de reservar d'altres?

Per què?, torno a preguntar. I la resposta la veig clara, transparent, senzilla. Culpa dels homes és, que sabent la desgràcia d'un, no hi pensen (i ca!) en què aquesta es pot repetir amb ells mateixos, i és degut a això que per ésser tan pocs els immediatament colpits, es pot dir que ningú es preocupa. Sí, amics que em llegiu. D'aquest mal en patim molts.

Avui mateix se'm presenta un amic, a qui estimo més des de què sé sa desgràcia. Ella em lliga més amb ell.

Un home bo, que es fa estimar de tots per les seves bones qualitats, d'aquells que es diuen, s'hi tenen i els tenen per honorats. Una vida exemplar ha estat la seva. Tot li ha anat bé a la seva joventut. Així ha pogut pujar a dues noies i han anat fent ell i la dona.

Emperò, allò que diem, la vida, aquesta fera folla i maleïda, li ha tombat l'esquena, i d'un home feliç, n'ha fet un desgraciat. Sense pietat l'ha abraonat i forceja per escanyar-lo.

Pobre amic meu! No ets mereixedor del que et passa.

La malaltia—llarga i pessetera—que se't va emportar la dona; la que des de fa vuit mesos—no menys pessetera—ha fet presa en ta filla, t'han produït un gran dol i com si tinguessis cor per més, tens de veure al gendre, que amb tu conviu, amb ganes folles de treballar, sense feina, i tu, pobre amic, amb la temensa de veure minvat el teu sou per haver tingut la "sort" d'escapar amb vida de la topada de trens de Llansà.

Tindràs valor per tant? N'has de tenir, l'has de suportar tot amb fermesa i pit, per a què a la fi puguis dir amb mi i amb en Vargas Vila, que la Vida és la més miserable de les querides.

JOSEP ROCHE.

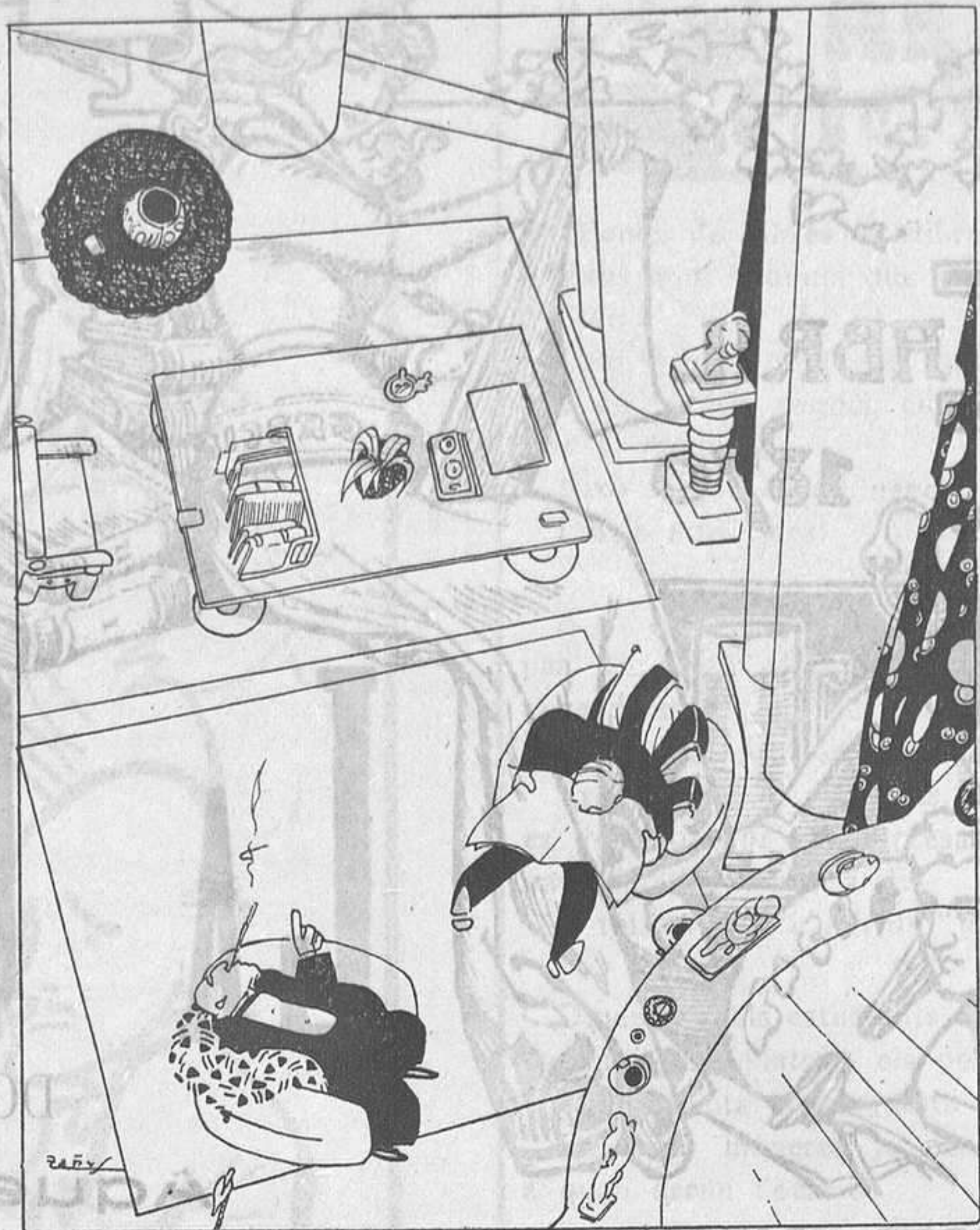
L'homenatge popular al pintor Fabrés

Diumenge, al matí, tingué lloc al restaurant del Parc, el vermut d'honor que li fou ofert a mestre Antoni Fabrés pel generós donatiu de les seves obres, que ha fet als Museus de la ciutat.

L'ampla sala del restaurant era plena de gom a gom. Vegérem entre els assistents a Santiago Rusiñol, a Ignasi Iglesias, a Joan Puig i Ferrer, a Antoni López, al nostre "Picarol", a Opisso, a Samblancat, a Felix Roure, a Lluís de Val, a Pou i Sabater, a Nadal, a Francesc Susanna, a Mateu Santos, a Plató Peig, a Josep Burgas, als senyors Ainaud, Rincón, Ortega, Arbolí, etc., etc. i a moltes senyores i senyoretetes.

Oferí el vermut en Pou i Sabater i brindaren Santiago Rusiñol, Ignasi Iglesias, Samblancat i l'escultor Marés. En Burgas llegí uns versos al·lusius a l'acte.

La simpàtica festa constituí un gran triomf per l'homenatge i per la Comissió obrera que la va organitzar amb tant d'encert. Enhorabona!

PASSANT EL TEMPS

—Diu que anirem tan bé, el diari ho porta.

Els tributs de França

La política no és pas una de les activitats tranquil·les de la França d'avui. Després de la guerra i de la victòria, la França es troba atlèticament vigorosa, però impotent per a accionar.

França, la nació mestra entre les nacions mestres de la política, està en les acaballes del politicisme: excés de política.

La victòria en féu la nació més puixant del món. La política l'ha fet la més esclava. El franc no té valor més que a França, i encara.

La política de domeny d'en Clemenceau i d'en Poincaré l'han portada al terreny de l'anorreament econòmic, tot i produir abastament. Es l'efecte mediat de la política. Car no és pas tot seguit que els pobles ressenten l'efecte d'un governament, sobretot en les qüestions d'ordre internacional: escala de les lleis de relació econòmica.

Sortós el poble que suporta una política d'amples i llargues mires! Car tots els pobles suporten la política.

França es troba amb el pes d'uns quants centenars de milers de milions de francs de deutes. Tot l'abast de producció sobrera no arriba per a pagar els rèdits. La primera potència del món, no té recursos econòmics.

L'alta banca es revira contra l'Estat si l'Estat persisteix en augmentar els impostos que afectin a aquests establiments, i altres semblants: trusts, grans companyies... I el ministeri Briand, el cèlebre equilibrista de la maroma, yira cap a la dreta.

La política bull. Per a consolidar el deute amb els Estats Units, en Bérenger, l'ambaixador de Washington, ha pactat un acord i ha vingut personalment a defensar-lo.

Mes la política bull encara més fermament davant del projecte Bérenger: durant seixanta dos anys deuria pagar la França als Estats Units centenars de milers de francs.

I l'esquerra política i part de la dreta i part del centre, va contra la signatura d'aquest acord. La política, en un afer nacional i internacional a la vegada, és barrejada. Les colors dels polítics no s'atisben pas.

Solucions? Aquí vénen els tribulls. L'acord Bérenger serà segurament refusat. Mes, què el substituirà? Ni l'esquerra ni la dreta tenen solucions viables.

Hi ha, però, un grup que té una solució que guanya terreny. Es un grup esquerrà i antiparlamentari. I aquest grup proclama el denegament dels deutes als Estats Units i a l'Anglaterra.

I per si els vaixells anglesos i americans anessin a França a cercar els diners a canonades, pregonen la constitució d'un sindicat de deudors: França, Itàlia, Bèlgica, Alemanya i Rússia.

I França, amb totes les fàbriques, tallers i indústries amb febrós producció, veu la seva divisa anar de cara a zero per mor de la política, de la política que tots blasmarvem a l'època del tractat de Versalles.

Quina serà la solució? En qualsevol altre Estat del món podria preveure's. Amb França, no es sap. Car la democràcia, sobretot a França, és el capitalisme fent política corrent.

A. PENA.

El cònsol

A França anomenen ja a Caillaux el cònsol. "Malum signum". Després del consolat ve l'imperi o la dictadura, que és un imperi sense emperador, però amb espasa i guàrdia pretoriana tal volta.

Es la trajectòria fatal aquesta. Es ço que els passa als pobles que no saben fer la revolució a temps.

No la fan la revolució els d'abaix? Doncs la faran els de dalt.

I com que ningú tira pedres a la pròpia teulada, la revolució es fa contra el Parlament, contra la llibertat, contra el poble.

Els socialistes francesos no saben fer pagar als rics els deutes de guerra.

Que els paguin els treballadors, doncs.

Per això demana en Caillaux els plens poders.

Es inútil disfressar les intencions i anomenar vot de confiança i dictadura democràtica a ço que és un cop d'Estat.

Per governar bé no hi ha necessitat de prescindir del Parlament.

El Parlament fa nosa quan hom pretèn violar la llei, governar d'espalltes a la justícia. La guerra li ha costat ben cara a França. Se li va menjar, primer, els fills. Se l'ha begut els diners. I ara li pren la llibertat.

Obra interessantíssima — Acaba de sortir

PRESONS D'EUROPA

per F. Girbal Jaume

Primera sèrie. Les presons de Barcelona

Un volum en 8^a il·lustrat amb gravats de l'època. Ptes. 2

LA SUBMISSIO

—Nosaltres, i les vaques, i tot, també volem anar a Madagascar.
—Allà no hi fareu tanta broma com aquí!

té vuit fills, el Govern li passarà cent pessetes cada any.

Un pa diari, costa a l'any duescentes cinquanta i pico de pessetes.

Quants badalls que faran!

En Mussolini es posa "farruco" fent d'orador. L'altre dia, arengant als feixistes, deia que val més ésser un dia lleó que cent anys ovella.

Bonica frase!

Però n'hi ha una altra de frase bonica, hi ha aquella de:

"No es tan fiero el león como lo pintan."

Entesos?

Diàleg casolà.

La mare, al nen que plora:

—"Juanito", no siguis rebec que et posaré una multa!

Entre "sportmans":

—Hi ha molta afició al cop de puny!

—Sí; al cop de puny inútil!

J. M. P. (Blanes): Va a les caixes.—A. Gallart (Palamós): Idem.—Carles Pujol (Barcelona): No comprèn que la censura no ho deixarà passar? Quines ganes de perdre el temps!—Espantaleón: En quin idioma escriu, vostè? En un de la seva invenció, oi?—Un sagristà: sense feina (Bisbal del Penadès): Quin modo de tocar campanes!—La jova del vano: Ja es veu que fa xafogor, ja!—Cirabotes primer: "Zapatero a tus zapatos".—A. Guiu (Barcelona): Molt bé.—Lluquet: Anirà aviat.—El rector de la parroquia: Ja us ho diran de misses.—Miquel Estrany (Barcelona): Home, això no és una agència de col·locacions.—L. Badia (Terrassa): Quan s'escriu malament, el millor és fer-ho curt.—Sebastià Puig: A quant paguem els articles? A puntades de peu la peça, si són com el vostre.—Bieló: Quants en falta a Sant Boi!—Miquel Mercadal, Alayor (Menorca): Coneixem sols de nom a l'individu de qui ens demaneu referències. Creiem que és bona persona. Disposen.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

FÀBULES.

Per menjar fruita i altres porquerias
Se va mori a Marsella un tal Mattias.
Y un d' Ancona quant menos s' ho pensava
Se l' va emportà en Banyeta y no'n menjaba.
¡Galeno! en tan trista situació
Parieu clar, ¿qué hem de fer, menjarne ó no?
BONAVENTURA GATELL.

En Pep, aficionat al bon menjá,
va morir reventat com una agó.
En Juan, que té afició a noyas saladas,
està malalt de un fart de bastonadas.
En Pere, aficionat a lo vi bó,
camina malament, parla pijó.
En aquest món tan vil,
no 's pot tenir un gust per cap estil.
PAU BORTOLAS.

—Senyora Roseta, ¿que no sap lo cas?
—U cas! ¡Reyna santíssima! ¡deixam anar a avisar a casa que no menjem tomàtochs!

—Pero, ¿cómo es que ve lo cólera?
—Home, ha sentit a dir que aquí lo cífena era excel·lent, y ha pensat: ¡deixam anar, que passaré una bona temporada.

Recepta contra lo cólera.
Se posen uns mossos de la esquadra a la frotera.
Ve lo cólera, y ella lo agaña.
Inmediatament lo fessellan, fent veurer que tractaba de escapar-se.....
Y vet-aquí l' cnenio acabat.

EPIGRAMAS.

—En lo combat, noy Enrich,
vaig tenir tanta sacch freda!
—No es estrany; si feya un gripo
que jelaia fins las pedras!
L. FERRER.

Fent alabansa la Pepa
de las gracias de sa noya,
deya: —Té un ull molt bonich—
No deya més, porque era l'brasa.
PAU BORTOLAS.

Lo dimecres van comensar a esposarse los Cuadros al vi.
Foden los pares de familia permetre la asistencia a los seus fills sens temor de que se ruborissin, puig fins las cinfas gastan enaguas.

¿Quin es lo mérit principal dels que fan un Cuadro al vi?
Estaran quiets com si fossin morts.

Dos sentos molt grans ho tingut en ma vida, ¿quins dos?
—Ja 'ls he conat.

Lo primer, un dia que lo gat va agarrarse a lo meu noy, que'm pensaba que lo escanyaba.
Lo segon, un dia que lo meu home va agafar lo gat y'm pensaba que m' escanyaba a mi.

Se 'ns ha dit que 'l Sr. Fariols està ensenyant alguns goscos de terra nova pera presentarnos lo cuadro del Portillo de la paz.

Avans de que regis l' actual Códich penal, quant estaba en us la pena de assots, un advocat que sempre tenia son pensament ficat en las apellacions y en los recursos, demangué a un gitanu en una causa per la cast al cap y al fi se 'l condemná a ser assolat. Portaban al pobre gitanu a suflir la seva condemna, quant per lo camí trobá a son defensor y l' hi digué:—Yejí vosté abont me portan, a rebher assota.—No passen cuidado, l' hi contestá l' advocat pensant ab sos recursos; no passen cuidado, que tot lo que vos fassin, se donará de multat.

Dos espanyols van anar a París, y entrant en un caffè demana l' un de ells absentia y lo mossó l' hi serveix. Lo altre espanyol, determinantse de pendrer també alguna cosa, sense recordarse que dirigia la paraula a un francés l' hi demana cerveza. Lo mossó sen va al taulell, agafa una botella d' absentia y una copa, y la porta al espanyol.—¿Qui l' hi demana aixó?—digué aquell. Y lo francés, veient que l' espanyol l' hi retxassaba la botella, l' hi digué:—Mr. m' ha dit serveix ca.

Habent sentit a dir que la por es molt perjudicial en temps de cólera, s' ha determinat que en lo campanar de la Seo s' hi constituís una comissió de autoritats, en la actitud del negre de la riba.
Veureis y fugir, tot será bu.

—Tranquillais, senyora, que del cólera no ' hi ha por.
—M' en alegro, porque aixís no hi haurá bullanga.
—¿Qué té que veurer...?
—Com son dues cosas que sempre van pligadas...

—¿Diu que ve 'l cólera?
—¿Qui li ha dit?
—Lo diari.
—Duchas si 'l diari ho porta, casi no 's pot duptar.
—¿Qué no té por vusté?
—No, senyor; porque fa molta anys que se casat y ja tinch acimada la rabia; ja veu vusté que de l' un a l' altre no hi ha gran diferencia.

—¿Diu que ve 'l cólera?
—Millor: l' altre vegada vaig quedar vuido.
—Duchas ara, ¿per qué 'l necesitia?
—Perque'm vaig tornar a casar.

¿Qué cólera ni cólera! Estiguin alegres y deivinte de brochs, miris ara, en Lépez ha impres y ven per dos raís Lo Póllastre AITALAT, que fa esquiszar de riure. Si 'l compran ja estich jo ben segú que 's fa mes bé que tot lo fardane y carbonata del món. ¡Abont van ab cólera, no es re 'l cólera! Póllastre AITALAT, LICENTIS Y CREZADOS, SINGLOSYS POÍTICIS Y TOT PER UN RAL Ó DOS LOS MES CART.

Deixintse de cólera.
Pera ho que tot dient aixó ara 'ns passés alló del chubero.

¡Ah que no ho sabeu!
Ja 'ls he conat.

Pei cólera de '154 y sota 'ls pórtichs de 'n Xifré hi habia un chuflero que cridaba:
¡Borchata fresca! ¡brosquina la borchata! ¡Mentide lo cólera!
Mentide... y pom.
Cau de cap a las chufas y voranit viola.
Si de cas no os passa, vos dem permis porque 'ns apliquen aquest cuento.

SIMILS.

—¿En qué se sembla un mestre de casas a un pintor?
—En que té paleta.
—¿En qué se sembla una escala a mitj home?
—En que té un ull.
—¿En qué se sembla Roma a un vestit de dona?
—En que s' hi fan freres.
—¿En qué se sembla una butaca a la loteria?
—En que s' hi assentan.
—¿En qué se semblan los gabinetes a lo julivert?
—En que lo que de ells més serveix, es las fullas.

Solució del geroqlíftich anterior.

Escola, raia-pá,
menja ratas pera sopá.

CHARADA.

Dall de la Riba se estaban sobre un y quatre ajestats, varios companys, amobinats per tres y quart que 's voltaban. Y l' un contaba un meu quart menjant segon ó primer, dant varias voltas tercer que 'l degué deixar ben fart. Que 'l quart era u y dos, se veya per contar lo meutidé, al qui, lo meu tot també, per ser hadoch, se 'l hi deya.

GEROGLÍFTICH.

La solució 's darà en lo número que vé.

Ara diem-his.

E. R. Chaimiro Miralles.

Barcelona. 1855.—Impremta de Barcís Ramires y Compañía, Pasadje de Escudellers, número 4.

NÚMERO 13.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 13 AGOST 1855.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LIBRERIA ESPANOLA

I. LOPEZ, EDITOR,

Carrer Ample, 26, y Rambla del Mú, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes 4/20

FORA DE BARCELONA.

Trimestre 12/20

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANAL

(si Deu vol).

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

(SEGONA EDICIÓ.)

LO DIUMENGE... ¡A FORA!

¿Me sabrian dir qué hi fa la gent a fora?

I.
Jo no he nascut insensible a los atraccions de la maluresa, no senyor, molt al contrari: me agrada la bravesa de lo torrent, y lo impetu de sas ayguas bramadoras, me complahen los diversos graus de color vert que a la vista presentan las airoas espigas de lo blat tendre, los pámpols de la vinya, entre oliveras y los cuadros de hortalsassa, y encara ¡encara! me sento lo ántico penetrat de melancollia, si a la silenciosa vesprada, allà en la vall tranquia y solitaria, sona lluny lo rústich fluvial, repelit una de aquelles folias sepzillas y gemegosas, com la que dia:
«Adieu, si au, mon pare,
«adeu, mare y germanas...»
que sempre la escollo ab esgarriñansas mentres dura la l'argga modulació de la última nota.

II.
Pero, vosté, home panxut, que quaranta anys ha que acana melancolicament beus y calió, ó té pins arris y fidens; vosté que té una dona tan janota, gransosa y de bon viure; magatem y pis gran ab aygua viva a Barcelona... ¿cómo es que va a fora los diumenges? Li demano per favor, home, ¿qué hi fa vosté al Peüchet, en una casa com un cop de puny, ab estandants a sobra, a sota, a davant y als costats, lluny del carnisser, de la fleca, del estanch y de la iglesia; que no pot donar un pas fora de casa sens ficar-se en la pols fins ala genollis; que de dia no pot passejar porque lo sol estabella y de nit tampoch, per mor de la fleca y la serena?
Vosté se 'n va a fora ab la fresca y ha de carregar ab las clas de casa, ab lo xocolate, ab cirons, y fins paix... (¡no m' he neguit!) y fins llar... he de cert...

Vosté ajuda a buscar estolletas pera fer foc; pren xocolate en una cafiera coïta, menja figas... y ja picá 'l sol.
Vosté ajusta los perlicions y obra de hat a bat las portas del corredor... jo ho ve vist.
Vosté va a missa torrantes y en torna rolinates. Tran lo mocador de herbas, se 'l passa per cara y coll; tira sobre lo lit la levitia, y dia alló de: ¡es un gust estar a la fresca! pero ho diu bufant.
—¿Noya, que no está 'l dinar?
—Vosté dina pitjor que a Barcelona, per aquella bárbara costum de que «a fora com a fora» saqui de qualsevol modo; y antes de acabar lo dinar ja no pot mes de son, de mosques, de burjít de criaturas de altre, y vosté, home panxut, entre mitj de florida y provida vejetació, símbol universal, inmensa y solemnitat de lo misteri de la vida, vosté se ha tirat a ¡jeurer com un fardo y ronca y pui a subor y ¡ui sisquera se adona de que li ha caigut un sabatol!
Se aixeca ab la cara embotornada, se grata tot lo enorme cos, y dona quatre passos a las palpetas. La seba miller está com tots los diumenges a la galeria, llegint un ventall que sap de memoria y notant a las veinas.
Ja ha passat lo dia; porque entre rentarse, vestirse y alló de «nos en surim de anar»; «diumenge hem de dir tal cosa»... ¡per, ¡tanca delo! «no 't descuidas pas rent» se acaba la tarde, y antes de arribar a mitj camí, comensá a dir: «ja voldria ser a casa».
Sospesem que ja hi es. Are li torno a preguntar: ¿quina gust hi troba a anar a fora?
—Jo li diré lo meu para...
—No ho agafi tan per amunt. Vosté, ¿cómo es que hi va?
—Home, jo veig que tothom fa lo mateix...
—¡Basta! Me ha bufa figurat. Observeu magnaniment a la pressió de la costum que no compren, y per disculpar sa ridiculesa gosaria a dir que rendia homenatge a la memoria de son pare...
Home panxut: ¡t'ets elector, alcalde de barri, obrer de la parroquia, clavari de germanades; pero...
—¿Qué vol dir?

—Me alegro de que m' interrompi, porque anaba a dir pero ase.

III.
—Diu los guari. ¿Que no hi es lo senyor Andreu?
—Son a la torre tois.
—Bé. Tornaré un altre dia. ¡Recados.
Truco un altre dia. Ningú 'm respon.
Torno a trucar y una veïna surt a dirme:
—Aden: me 's vaix a la torre.
—Mí gracias.—Ja que tinc temps, arribaré a estar en Félix y la seba dona.
No tinc abuy bon acort.
—Son a la torre.
Truco un conegut y tot saludantme me diu:
—Aden: me 's vaix a la torre.
Alto, dich jo, ¿aquet també té torre? y tot passant meua que una senyora dia a un jovenet:
—Demés surt a la torre.
—Es dir que tothom va a fora... y tothom té torre...
—Men vaix a fora. ¿Central cap a Gracia? ¡puje.
—Quina sort! al baixar trobo un Félix. Me porta a la torre...
—Hi té la meylal dels molles que ja escassament ja per la casa de Barcelona; la torre es un primer pis que rebh una pols dels carratjes y per aixó diu que es alegre; no 's dona en lo menjador y per aixó diu que 's moro; no 's dona al camp y per aixó diu que es en lo millor paraiso, y hi respaldantme la excelencia de la torre, me acaba de aguarre d'ibelmne.
—Es molt millor aquesta que la de lo Andreu!
—¿Qué será la de lo Andreu?
—Son pochos los que van a paixir a fora sols porque ha que no 's conixen sentiu dir: ¡son a la torre!
IV.
No puch sufrir la vanitat dels altres; pero chelut